

РЕШЕНИЕ

№ 6953

гр. София, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 06.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7094** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия. (ЗОБВВПИ).

Образувано е по жалба от С. В. С., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. А. М. срещу Отказ рег. № 225р-22349/ 16.06.2023г. за издаване на разрешение за придобиване чрез закупуване и пренасяне на един брой късо огнестрелно оръжие като физическо лице за самоотбрана, издаден от Началника на I РУ към СДВР.

В сезиращата съда жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ, като решаващият орган не е взел предвид вкички обективни факти, които налагат предоставянето на разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие. В тази връзка се сочи, че г-н С. е завършил Н. „Х. Б.“ [населено място], бил е взводен и ротен командир в поделение 72345 4Враня“ на Вътрешни войски на МВР, активен член е на Ловно-рибарски съюз и притежава дълго ловно оръжие. Соочи се, че необходимостта от предоставяне на разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие, произтича от нуждата за осигуряване на средство за самозащита, при необходимост. Жалбоподателят посочва, че работи като охрана в различни дружества и се чувства застрашен от контингента от лице, с които му се налага да се среща, което създава реална предпоставка от опасност. В заключение отправя искане за отмяна оспореното решение Към жалбата прилага писмени доказателства – документ за завършен кур „Боравене с огнестрелно оръжие и боеприпаси“; документ от Национално ловно-рибарско сдружение; билет за лов; удостоверение за подборно

ловуване.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М., която поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорения акт.

Ответникът – Началника на I РУ към СДВР чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Представя писмени бележки и претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Производството по издаване на оспорения административен акт е започнало със заявление вх. № 132100-542 от 13.03.2023г. /л.21/ за издаване на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана, депозирано от оспорващия до началника на 01 РУ - СДВР. Към преписката са приложени: медицинско удостоверение от Н. „Ц. Б. III“ – [населено място], удостоверяващо, че оспорващият С. не се води на диспансерен отчет и че към момента на прегледа няма данни за психично заболяване; удостоверение за завършен курс за безопасно боравене с огнестрелно оръжие, издадено от СДВР; електронна справка за съдимост рег.№ ...414013.03.2023г. от 01 РУ - СДВР с отбелязване, че лицето не е осъждано; удостоверение от НСЛС, че към момента на издаването няма данни за обвинения по неприключили наказателни производства срещу оспорващия; диплома за завършено висше образование и вносна бележка за заплатена такса.

В докладна записка рег. № р-1225р-12587 от 31.03.2023г. от мл. ПИ И. Б. /л.29/ е посочено, че в хода на проверката е установено, че лицето С. В. С. живее на посочения от него адрес; няма данни за психически заболявания и до настоящия момент при ПИ за района няма данни за през последните три години да са му налагани мерки по Закона за защита от домашно насилие и до настоящия момент не са постъпвали данни за нарушение на обществения ред и противообществени прояви. . Няма данни за употреба на наркотични вещества Предлага се изпращане до Група „КОС“ при 01 РУ- СДВР.

В докладна записка № 225р-11103 от 23.03.2023г. на инспектор М. Л., е посочено, че за С. няма данни за извършени противозаконни прояви в масивите на МВР, като се предлага същата да бъде изпратена в служба КСО при 01 РУ- СДВР за отношение.

Видно от докладна записка рег. № 225р-21568 от 13.06.2023г. от ст. инспектор Г. П. /л.17/ са изложени резултатите от проверката по подаденото заявление. Установено е, че по отношение на жалбоподателя е изпратено писмо, че спрямо него е започнала процедура по отказ да придобие О.. От оспорващия С. са депозирани допълнителни мотиви, като е посочено, че желае да придобие оръжие за самоотбрана, във връзка с това, че дълги години работата му е свързана със сигурност и безопасност. Лицето е създавало необходимите условия за съхранение на ОБ.

С оспорения Отказ рег. № 225р-22349/ 16.06.2023г. за издаване на разрешение за придобиване чрез закупуване на късоцевно огнестрелно оръжие, издаден от Началника на I РУ към СДВР, на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ е отказано да бъде дадено исканото разрешение. В обстоятелствената част на административния акт е посочено, че доказването на необходимостта при издаване на разрешение за придобиване чрез закупуване на огнестрелно оръжие, е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ и законодателят е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства, от които да е видно, че действително е налице основателна причина.

Не са посочени никакви конкретни обстоятелства относно съществуваща или потенциална опасност за живота, здравето или имуществото на С., както и на членовете на неговото семейство. Прието е, че посоченият от С. аргумент, че оръжието му е необходимо за самоохрана не обосновава по несъмнен начин налагането да придобие късо огнестрелно оръжие.

Отказът е връчен на оспорващия на 30.06.2023г. Същият е обжалван в срок по съдебен ред с жалба от 13.07.2023г.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата, като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Атакуваният административен акт е издаден от материално и териториално компетентен орган съгласно чл. 50 ал. 3 от ЗОБВВПИ, в кръга на неговите правомощия, в законоустановената писмена форма. Съдът счита, че не са допуснати съществени процесуални нарушения.

При извършената служебна проверка не се констатираха нарушения на административнопроизводствени правила. Според настоящия съдебен състав отказът за издаване на разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие е издадена в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби. Разрешението за придобиване на огнестрелно оръжие по своята правна същност е облагодиятстващ административен акт, който органът издава при наличие на установените в закона предпоставки. В чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ законодателят е регламентирал материалноправните изисквания, при наличието на които органът по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ е длъжен да откаже издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие. Изискванията са два вида - свързани с личността на заявителя (т. 1 - 9 на чл. 58, ал. 1) и свързани с целта, за която се иска разрешението (т. 10).

Законодателят е посочил различни, допустими причини, които могат да обосноват необходимостта от издаване на исканото разрешение. Доказателствената тежест за това е на молителя. Тъй като дейностите, свързани с огнестрелно оръжие са такива с висока степен на обществена опасност, законодателят освен, че е разграничил целите на служебни и граждански - чл. 6, ал. 1, 2 и 3 ЗОБВВПИ, лимитативно е определил и видовете граждански цели - чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ. Съгласно чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекциониране и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. Правна норма - чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, сочи, че абсолютна предпоставка за издаване на разрешението за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие е наличието на основателна причина.

При тази правна рамка, за да се издаде исканото разрешение е необходимо заявителят да е посочил, първо, някоя от визираните в т. 10 причини, и второ, да е представил надлежни доказателства, които да я правят основателна.

В случая С. е посочил като причина нуждата за осигуряване на средство за самозащита, при необходимост и като охранител на стратегически обекти се налага да

влиза в съприкосновение с нестабилни и конфликтни личности. В тази връзка следва да бъде посочено, че съгласно чл. 6, ал. 3 ЗОБВВПИ огнестрелните оръжия в зависимост от предназначението и техническите си характеристики биват за служебни или за граждански цели. Физическите лица могат да придобиват огнестрелно оръжие и боеприпаси само за граждански цели, които са посочени в чл. 6, ал. 3 ЗОБВВПИ. Те не могат да придобиват оръжие за служебни цели, посочени в чл. 6, ал. 2 от ЗОБВВПИ, тъй като такива цели имат само физическите и юридически лица, регистрирани като търговци и извършващи съответната търговска дейност или дейност, която изисква да бъде водена по търговски начин. За служебни цели се използва огнестрелно оръжие, предоставено на юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон (ТЗ) за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности. За граждански цели се използва огнестрелно оръжие с определени в ЗОБВВПИ характеристики, предоставено на физически и юридически лица и на търговци по смисъла на ТЗ за самоотбрана (самоохрана), ловни, спортни и културни нужди. Следователно законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и с цел охрана като трудова дейност. Във втората хипотеза, решението не се издава поради наличие на опасност с източник битието на заявителя, а за нуждите на изпълняваното от него занятие. В този ред на изложение, доводът на жалбоподателя, че необходимостта от издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие е свързана с дейностите, които осъществява, не обосновават автоматично нуждата от притежаването на огнестрелно оръжие. Последното може да е основание за получаване на искането разрешение от юридическото лице, свързано с дейността на търговското дружество, т.е. да инициира процедура за издаване на разрешение за служебни цели, а не е основание за издаване на разрешение за граждански цели в качеството му на физическо лице, както е отразено в заявлението.

Самоотбраната действително е една от визираните в чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ причини, при наличието на които органът може да разреши дейности с огнестрелно оръжие. Но освен посочването на една от визираните в т. 10 причини, заявителят следва да докаже и основателността на причината, т. е. следва да посочи достатъчно сериозни факти и обстоятелства, които дават основание да се направи разумно обосновано предположение за действителна сериозна причина, която налага използването на оръжие, в случая, за самоотбрана. В оспорения административен акт органът е изложил съображенията, поради които отказва издаване на исканото разрешение. Правилен е изводът на органа, че в производството не се установява исканата от закона основателна причина. От доказателствата по делото не се установява наличието на такива доказателства. Конкретни доказателства за твърденията си С. не сочи и не е представил нито на органа, нито в хода на съдебното производство. В тази връзка е спазена процедурата от административния орган, като С. надлежно е бил уведомен, че е започнала процедура за отказ за издаване на исканото разрешение и на основание чл. 34, ал. 3 от АПК е дадена възможност на същия да обоснове своите искания и възражения. Очевидно, чрез това съобщение органът е указал на жалбоподателя, че искането му не е мотивирано. Вярно е, че с оглед на чл. 35 АПК органът е длъжен да се произнесе след като изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, но непосочването от жалбоподателя на факти и обстоятелства, които органът да провери и които факти обосновават необходимостта от самоотбрана, фактически ограничава преценката на органа до това, което е

посочено в заявлението и възражението. От същите не може да се направи извод за наличие на обстоятелства, обосноваващи потенциална опасност за живота и здравето му към датата на подаване на заявлението, които органа не е проверил и не е ценил. При липсата на конкретни данни, застрашаващи личната безопасност на лицето и целостта на неговото имущество към момента на подаване на заявлението, необходимостта от носене на огнестрелно оръжие не е доказана.

В заключение следва да се подчертае, че осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от нападение. Релевираните доводи за потенциална опасност не могат да докажат по несъмнен начин необходимост от извършване на правно регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото занятие и местоживееене. Действително, не е необходимо да е доказана осъществена конкретна опасност по отношение на лицето или на неговото семейство, но все пак трябва да има доказателства за наличието на потенциална заплаха, а не само от факта на осъществявана определена служебна дейност да се презумира наличието на такава опасност. Ако такава опасност се презумираше само поради факта на извършване на посочените от жалбоподателя дейности, то законодателят би предвидил именно това като основание за издаване на разрешение, а не нуждата от самоотбрана. Потенциалната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, тъй като въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателна причина, която по несъмнен начин обосновава необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения. При липсата на данни за актуални, конкретни и целенасочени действия, застрашаващи личната безопасност на жалбоподателя и целостта на имуществото му, необходимостта от извършване на дейността не е доказана. Приемане на обратната теза, би довело до необосновано въоръжаване на населението, каквато не е целта на закона.

Предвид това следва жалбата като неоснователна да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, е основателна според чл. 143, ал.3 от АПК и следва да бъде присъдена в размер на 100 лева съобразно чл. 24, ал. 3 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София- град, 17-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. В. С. срещу Отказ рег. № 225р-22349/16.06.2023г. за издаване на разрешение за придобиване чрез закупуване и пренасяне на един брой късо огнестрелно оръжие като физическо лице за самоотбрана, издаден от Началника на І РУ към СДВР.

ОСЪЖДА С. В. С., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: